

РЕШЕНИЕ

№ 4508

гр. София, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 22 -РИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА

при участието на секретаря БИЛЯНА Р. БОГДАНОВА
като разгледа докладваното от ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА Административно наказателно дело № 20231110206044 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, и е образувано по жалба на **А. И. Г.** против Заповед за задържане на лице рег. № 460/ 02.05.2022 година.

С жалбата се иска отмяна на атакуваната заповед за задържане, като се оспорва законосъобразността на същата по съображения за това, че не са налице фактически и правни основания за задържането. Жалбоподателят твърди, че не е извършвал престъпление и поради липса на достатъчно данни за извършено престъпление, иска отмяна на атакуваната заповед за задържане и присъждане на направените по делото разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява от пълномощник.

Ответникът по жалбата изпраща представител който оспорва жалбата и поддържа законосъобразност на издадената заповед за задържане.

Съдът, като се запозна с материалите по делото и взе предвид становищата на страните, намира жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената от закона форма и е придружена от необходимите приложения. Разгледана по същество, тя се явява основателна.

Съобразно разпоредбата на [чл. 168, ал. 1 от АПК](#), съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 от АПК](#). Оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на [чл. 53 от ЗМВР](#), в границите на предоставената му съгласно [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) компетентност. Спазена е законоустановената форма така, както предвижда разпоредбата на [чл. 74, ал. 1 от ЗМВР](#), и е издадена писмена заповед за задържане, връчена на адресата ѝ. Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на [чл. 74, ал. 2 от ЗМВР](#), като са вписани името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице и му е предоставено копие от заповедта.

Съгласно разпоредбата на [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) полицейските органи са овластени да задържат лица в случаи, определени от закон - за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. По правната си същност задържането под стража, на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1](#) вр. [чл. 73 от ЗМВР](#), представлява принудителна административна мярка по смисъла на [чл. 22 от ЗАНН](#): административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Предпоставка за прилагането е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Поради това, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. За прилагането на мярката е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него, да са установени преди извършване на задържането. Задържането като принудителна

административна мярка се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК; достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. Въпросът, дали задържаното лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване. Въпреки това следва да се има предвид, че изискването за мотивиране на административния акт изисква в него да се съдържат достатъчно данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. В този смисъл е решение от 24.06.2014 г. на ЕСПЧ по жалби № 50027/08 и № 50781/096 – П. и П. срещу България, в което е прието, че за да е налице обосновано подозрение следва да има факти и информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъплението. Освен това, подозрението трябва да се отнася до конкретно престъпление. Изхождайки от изискването "подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане" ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол.

От данните по делото не може да се направи извод за съпричастност на задържания към съответно престъпно деяние, липсват каквито и да било доказателства за това. Дори и да се приеме обратното, налице е нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК, тъй като се засягат права и законни интереси на граждани в по-голяма степен от най-необходимото от

гледна точка на целта, за която се издава акта. Като всяка ПАМ, задържането за срок от 24 часа по [чл. 72 от ЗМВР](#) налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по [чл. 72 от ЗМВР](#), в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер. За да се прибегне до задържане, същото трябва да преследва някаква легитимна, законовопризната цел, а не да се явява своеобразно наказание, репресия налагана по усмотрение на административния орган. Не се установява, принудата и нейното реализиране да е обусловено от необходимостта лицето да бъде държано за 24 часа. Липсват данни за наличие на опасност от извършването на противоправно деяние или необходимост от предотвратяването му или осуетяване на възможността на нарушителя да се укрие. Не се събраха данни за конкретната причина, наложила задържането на лицето, като в графа „фактически и правни основания за издаване на заповедта“ е посочено единствено „установяване на съпричастност към извършено престъпление по чл. 354а от НПК – обстоятелство което не обективира наличие на данни за извършено от задържания престъпление. Не се установява и наличие на препращане в атакуваната заповед към друг документ в който да се съдържат фактическите основания за задържането. Събраният доказателствен материал не сочи на наличие на фактически основания обосноваващи задържането на жалбоподателя за срок от 24 часа по данни за извършено престъпление с автор Г.; обратно, при извършената полицейска проверка инкриминираното забранено от закона вещество (коноп) е било открито не у жалбоподателя, а у друго лице (А. З.).

Горното сочи на извод, че в конкретния случай неоправдано и в нарушение на материалноправните предпоставки на [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) е приложена процесната ПАМ. Ето защо следва да се приеме, че тя е наложена в нарушение на закона и при несъответствие с целта му, без да е доказана необходимостта от задържането на лицето, и като такава следва да бъде отменена.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е незаконосъобразна, затова подадената срещу нея жалба следва да се уважи.

Предвид изхода на спора и на основание [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), съдът

намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на направените в настоящото производство разноси в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение, още повече че то съответства и на изискванията на Наредба №1 09.07.2004 година за минималните размери за адвокатските възнаграждения, затова и искането на юрк. Страхинов за присъждане на юрк. възнаграждение следва да бъде оставено бе уважение.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № 460/ 02.05.2022 г. г., издадена от ПОЛИЦЕЙСКИ ОРГАН при 06 – то районно управление - СДВР, за задържане на **А. И. Г.**, ЕГН:.....

НЕ УВАЖАВА искането за присъждане на юрк. възнаграждение.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на **А. И. Г.** направени от него разноси в размер на 500.00 лева, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред АССГ в 14 -дневен срок, считано от днес.

Съдия при Софийски районен съд: _____